

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové Ph.D., ve věci

žalobce: **I.Z.**
zastoupeného Mgr. Romanem Sulánským
advokátem, se sídlem Pod tratí 275, 338 42 Hrádek

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem U Jezu 642, 460 01 Liberec

za účasti: **1. P. H.**
2. H. H.
zastoupených Mgr. Františkem Jarošem, advokátem
se sídlem Antonína Dvořáka 287, 511 01 Turnov

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. listopadu 2021, sp. zn. OÚPSŘ 198/2021 OSŘ, č. j. KÚLK 74733/2021 OSŘ,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 1. listopadu 2021, sp. zn. OÚPSŘ 198/2021 OSŘ, č. j. KÚLK 74733/2021 OSŘ, a rozhodnutí Městského úřadu Lomnice nad Popelkou ze dne 21. dubna 2021, sp. zn. MULO 1298/2016, č. j. PD 1382/2021, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 13 200 Kč k rukám zástupce žalobce, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Lomnice nad Popelkou (dále také jen „Stavební úřad“) ze dne 21. dubna 2021, sp. zn. MULO 1298/2016, č. j. PD 1382/2021, fakticky ale podstatu tohoto rozhodnutí potvrdil.
2. Ta spočívala v tom, že jím byla podle § 171 odst. 1 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádem, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „stavební zákon“), nařízena žalobci coby osobě povinné povinnost zjednat nápravu výkonu činnosti, která byla specifikována jako zajištění, parkování a pojezd nákladních vozidel na pozemku p. č. XA, na kterém byla zkolaudována zpevněná parkovací plocha, která je součástí pozemku rodinného domu č. p. XB (dále také „plocha SO 2“), kolaudačním souhlasem ze dne 17. 2. 2012, sp. zn. MULO1488/2011, č. j. PD 639/2012-Ka, a může proto sloužit jako pozemek (zázemí) tohoto rodinného domu, a nikoliv k žádnému jinému účelu.
3. Krajský soud hned úvodem konstatuje, že všechny pozemky, jimiž se bude v tomto rozsudku zabývat, se nacházejí v katastrálním území x, z toho důvodu již soud nebude tento údaj u označení jednotlivých nemovitostí dále uvádět.

II. Obsah žaloby

4. Žalobce nejprve uvedl, že pro stavbu plochy SO 2 bylo vydáno územní rozhodnutí o umístění stavby č. j. SULO/180/08-6-Ka ze dne 18. 11. 2008 (dále také jen „Územní rozhodnutí“), které nabylo právní moci dne 13. 12. 2008. V tomto rozhodnutí podle žalobce není uveden účel užívání zpevněné plochy SO 2. Nicméně v dokumentaci k územnímu řízení se uvádí, že *„zpevněné plochy zajistí možnost příjezdu a přístupu k rodinnému domu, parkování vozidel, venkovní schodiště bude sloužit pro spojení horní a dolní části pozemku, součástí schodiště bude ocelové zábradlí ve výšce 1 m.“*
5. Pro stavbu plochy SO 2 bylo dle žalobce vydáno stavební povolení č. j. SULO/441/08-4-Mk ze dne 2. 2. 2009 (dále také jen „Stavební povolení“), v němž ale není uveden účel užívání této stavby. Stejně tak v kolaudačním souhlasu č. j. PD 639/2012-Ka ze dne 17. 12. 2012 (dále také jen „Kolaudační souhlas“), není účel užívání stavby zpevněných plochy SO 2 nikterak uveden. Dle mínění žalobce tak užívá plochu SO 2 v souladu s dokumentací ověřenou v územním řízení a projektovou dokumentací ověřenou ve stavebním řízení.
6. Poté odkázal na ustanovení § 132 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, dle kterého je stavební úřad oprávněn ve veřejném zájmu provádět kontrolní prohlídky staveb. Dále pak dle ustanovení § 133 odst. 3 písm. b) téhož zákona se v tomto případě veřejným zájmem rozumí požadavek, aby stavba byla užívána jen k povolenému účelu. Ten je dán buď stavebním povolením, nebo jiným úkonem stavebního úřadu podle stavebního zákona.

7. Žalobce zdůraznil, že v Územním rozhodnutí není uveden žádný účel užívání, z čehož dovodil, že pro stanovení účelu užívání stavby je určující dokumentace, která byla podkladem pro vydání tohoto rozhodnutí. K tomu odkázal na znění ustanovení § 125 odst. 2 stavebního zákona, tj. nejsou-li zachovány doklady, z nichž by bylo možné zjistit účel, pro který byla stavba povolena, platí, že stavba je určena k účelu, pro který je svým stavebně technickým uspořádáním vybavena. Jestliže vybavení stavby vyhovuje několika účelům, má se za to, že stavba je určena k účelu, ke kterému se užívá bez závad. V této dokumentaci je dle žalobce uvedeno, že účelem užívání plochy SO 2 je mimo jiné parkování vozidel. Dospěl tak k názoru, že účel užívání plochy SO 2, tj. parkování vozidel, je určen obecně, bez jakékoliv specifikace typu těchto vozidel, jejich počtu a dalších podmínek jejího užívání.
8. Dále žalobce poukázal na ustanovení § 79 odst. 1 stavebního zákona a ustanovení § 9 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 503/2006 Sb. o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Tato ustanovení zakotvují jako jednu z náležitostí územního rozhodnutí uvedení účelu umísťované stavby. Žalobce uvedl, že Územní rozhodnutí tuto zákonnou náležitost neobsahuje a tuto nedostatečnost mu nelze připisovat k tíži. Stejně tak Stavební povolení, jež bylo pro stavbu plochy SO 2 vydáno, účel užívání zpevněné plochy neobsahuje. Žalobce poté dovodil, že vzhledem k dokumentaci k územnímu řízení je účelem užívání předmětné plochy SO 2 příjezd a přístup k rodinnému domu, parkování vozidel (bez omezení vázaného na počet, určitý typ nebo druh), venkovní schodiště sloužící pro spojení horní a dolní části pozemku.
9. Následně žalobce zmínil, že Stavební úřad a také žalovaný libovolně a toliko z titulu tzv. správního uvážení dodatečně upravili užívání plochy SO 2 pouze pro určitý typ vozidel. To dle názoru žalobce představuje zjevný zásah do jeho legitimního očekávání založeného uvedenými pravomocnými rozhodnutími a dále stavebním úřadem ověřenou dokumentací k územnímu řízení a projektovou dokumentací. Způsob užívání plochy SO 2 k parkování vozidel má oporu ve veřejnoprávních titulech, nejde tudíž o užívání excesivní, které by bylo třeba sankcionovat. Byl toho názoru, že postupoval zcela po právu, neboť za vytvoření protiprávního stavu sankcionován nebyl, ze strany správních orgánů šlo pouze o reakci na jejich předchozí pochybení. V té souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2006 č. j. 6 A 25/2002-59, dle kterého lze tzv. správní uvážení aplikovat právě toliko za současného respektování legitimního očekávání účastníka správního řízení a též respektování platnosti a zákonnosti předchozích pokynů a pravomocných rozhodnutí správního orgánu (shodně s nálezem Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2003, sp. zn. IV. ÚS 525/02), přičemž následkem nerespektování legitimního očekávání je nezákonnost rozhodnutí. Tak je tomu podle žalobce i v tomto případě.
10. Dalším žalobním bodem byl namítaný nesprávný postup Stavebního úřadu ve vztahu k podané námitce podjatosti ze dne 15. 10. 2019. Tuto námitku žalobce podle jeho tvrzení doplnil dne 23. 10. 2019 o přesné stanovení okruhu podjatých osob a důvodů vznesení námítky, předmětem námítky měla dle něho být podjatost oprávněné úřední osoby J. K..
11. Žalobce uvedl, že ze strany Stavebního úřadu nedošlo k vypořádání námítky podjatosti, což mohlo mít za následek nezákonnost a nesprávnost jeho rozhodnutí. Závěr Stavebního úřadu, že s ohledem na nezaslání doplnění námítky tuto nijak nevypořádal,

považoval žalobce za nepřípustný. Dle žalobce Stavební úřad pochybil, neboť se danou námitkou nezabýval meritorně, označil ji za obstrukční jednání a jakkoliv o ní nerozhodnul, ať již odmítnutím, nebo zamítnutím. Navíc, jak dále uváděl žalobce, Stavební úřad se nikterak nevyjádřil v tom smyslu, že by tuto námitku považoval za obstrukční taktiku, tento závěr uvádí až žalovaný v napadeném rozhodnutí, jím odkazovaná judikatura ovšem nepasuje na daný případ. Postup obou správních orgánů tak měl porušit právo žalobce na spravedlivý proces.

12. V následujícím bodě poukázal na skutečnost, že správní orgány vycházely z teze, že stavba rodinného domu může sloužit pouze k účelu bydlení. Žalobce byl toho názoru, že s ohledem na ustanovení § 2 odst. 1 písm. a) bod 2. vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, se stavbou pro bydlení rozumí rodinný dům, ve kterém více než polovina podlahové plochy odpovídá požadavkům na trvalé rodinné bydlení a je k tomuto účelu určena; rodinný dům může mít nejvýše tři samostatné byty, nejvýše dvě nadzemní a jedno podzemní podlaží a podkroví, rodinný dům lze užívat i k jinému účelu. Může se jednat o činnosti s bydlením nesouvisející a provozované jinými osobami, než těmi, které užívají rodinný dům k bydlení, navíc se může jednat i o podnikatelskou činnost. Žalovaným aplikované pravidlo, dle kterého „*je dovoleno to, co bylo povoleno*“, je v tomto případě ve prospěch žalobce, neboť dle jeho názoru užíval předmětné nemovité věci v souladu s pravomocnými rozhodnutími.
13. Odkazem na ustanovení § 126 odst. 2 stavebního zákona pak žalobce poukázal na fakt, že podle definice rodinného domu uvedené výše je možné méně než polovinu podlahové plochy rodinného domu užívat k činnostem, jejichž účinky nemohou ohrozit život a veřejné zdraví, život nebo zdraví zvířat, bezpečnost nebo životní prostředí, bez toho aniž by musel být k takové činnosti vydán souhlas nebo rozhodnutí stavebního úřadu, neboť se stále bude jednat o rodinný dům a jiné činnosti ve stavbě na méně než polovině podlahové plochy. Bylo tudíž nutné prokázat, že plocha SO 2 není užívána k činnostem, které užívání rodinného domu umožňuje bez nutnosti jejich projednání stavebním úřadem. Požadavek užívání rodinného domu striktně k bydlení by byl dle žalobce v rozporu s definicí rodinného domu a nemá oporu ve stavebním zákoně ani jeho prováděcích předpisech.
14. Žalobce také namítal porušení základních zásad správního řízení, a to konkrétně zásady zakotvené v § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), tj. nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2. Dále pak zásady zakotvené v § 2 odst. 3 správního řádu, tj. správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu. Dotčení těchto zásad žalobce spatřoval zejména v tom, že správní orgány nezjistily důvod parkování vozidel na ploše SO 2, který pouze dovozovaly, ale nikterak nedokazovaly.
15. Dále poukazoval, že správní orgány nemohou hodnotit, jaké osoby mohou na ploše SO 2, jakožto součásti rodinného domu, parkovat. Za absurdní označil argumentaci, dle které takto mohou činit pouze osoby, které v nemovitosti sdílejí společnou domácnost, podle žalobce tímto žalovaný zasahuje nad rámec své pravomoci do základních práv žalobce, konkrétně do práva podle čl. 10 a 11 Listiny základních práv a svobod, neboť se

bez jakéhokoliv právního základu snaží určit, kdo smí a nesmí na pozemku žalobce parkovat, čímž se de facto snaží ovlivnit soukromý a rodinný život žalobce. Žalovaný podle žalobce nevzal na vědomí možný pronájem nebo výpůjčku automobilu, či možnost, že automobil patří návštěvě. Pouhá kontrola vlastnického práva k jednotlivým automobilům nemůže dle názoru žalobce dokázat, že konkrétní vozidlo nemůže v dané nemovitosti parkovat, je nutné vzít v potaz také možnost užívání služebního vozidla. Navíc žalobce poznamenal, že správní orgány nemají pravomoc vynucovat či kontrolovat, jakým motorovým vozidlem, osobním či nákladním, ta která osoba do místa bydliště přijede, podle něj nelze jakkoliv omezovat, pro jaké vozidlo se osoby pro svoji osobní dopravu rozhodnou.

16. Na závěr žalobce uvedl, že předmětné nemovitosti jsou v platném územním plánu města Lomnice nad Popelkou vedeny v ploše „Plochy bydlení – bydlení městské individuální“, a v ní je vymezena možnost umístění dopravní infrastruktury, a to bez rozlišení na soukromou a veřejnou.
17. Závěrem žalobce navrhnul, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě

18. Ve vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a k jednotlivým žalobním bodům dodal níže uvedenou argumentaci.
19. Nejprve uvedl, že zdejší soud v dané věci již rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 23. 6. 2020, č. j. 30 A 102/2018-114 (dále také jen „Původní rozsudek“), kterým tehdy napadené rozhodnutí zrušil. V rozsudku soud uvedl, že je nutno zjistit, jaká motorová vozidla, resp. vozidla kterých osob a z jakého právního titulu na ploše SO 2 parkují. Podle názoru žalovaného toto učinil Stavební úřad řádně, v té souvislosti odkázal na strany 13 a 14 napadeného rozhodnutí. Žalobcovo zpochybnění povinnosti užívat plochu SO 2 pouze osobami užívajícími rodinný dům, považoval žalovaný za liché a citoval z Původního rozsudku *„krajský soud tak na základě shora uvedených podkladů obsažených ve správním spise uzavřel, že využíváním zpevněné plochy SO 2 musí sloužit stejnému účelu jako samotná stavba rodinného domu. Tedy k rodinnému bydlení a činností s rodinným bydlením spjatým, jež s ním bezprostředně souvisejí a je podmiňují (ve smyslu ustanovení § 21 odst. 4 Vyhlášky).“*
20. K uvedené námitce podjatosti žalovaný uvedl, že tato byla doručena Stavebnímu úřadu dne 15. 10. 2019 a obsahovala toliko jednu větu, a to: *„Ve výše označené věci vznáší tímto účastník řízení námitku podjatosti nadepsaného správního orgánu.“* Po poučení, jak je nutné tuto námitku doplnit, žalobce nikterak nezareagoval. Takto vznesená námitka podjatosti byla podle žalovaného ze samé podstaty neprojednatelná, nebylo možné o ní rozhodnout, k tomu také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018 č. j. 6 As 75/2018-83, dle něhož *„námitku podjatosti je ovšem třeba zároveň posuzovat nikoliv čistě formálně, ale takéž materiálně.“*
21. Co se týče žalobcem uvedené definice rodinného domu, s tou se žalovaný ztotožnil, nicméně byl toho názoru, že stavbu pro bydlení lze užívat pouze k účelu vymezenému v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nelze ji tak v mezích plochy menší než polovina podlahové plochy užívat k libovolnému

účelu. Předmětná stavba dle žalovaného nebyla určena k parkování nákladních vozidel bez vztahu k pravidelným uživatelům rodinného domu.

22. Žalovaný se dále neztotožnil s názorem žalobce, že nebyla naplněna zásada materiální pravdy. Dle jeho názoru Stavební úřad bezpečně dostál své povinnosti zjistit stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, neboť zajistil fotodokumentaci a prokázal, že parkovaná vozidla nepatří žádné z osob užívající předmětný rodinný dům jakožto člen společné domácnosti. Byl toho názoru, že žalobce neuvedl žádné vysvětlení, které by mohlo zpochybnit závěr, že dochází k parkování vozidel v rozporu se schváleným účelem stavby. Nebylo povinností Stavebního úřadu vyvracet hypotetické pochybnosti již preventivně, pokud nejsou podloženy přinejmenším rozumně znějícím tvrzením.
23. Nakonec, s ohledem na výše uvedené, žalovaný navrhnul, aby krajský soud žalobu zamítl.
24. Osoby zúčastněné na řízení písemné vyjádření ve věci nepodaly.

IV. Jednání soudu

25. Při jednání dne 30. 8. 2022 krajský soud provedl důkaz výpisem z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Hradci Králové, oddíl C, vložka 32855, v níž je zapsána obchodní firma LUKAS TRADING s. r. o. s tím, že jejím jediným společníkem a jednatelem je pan L. Z.. K dotazu soudu sdělil žalobce, že se jedná o jeho syna. Žalobce dále uvedl, že jeho syn v rodinném domě nemá přihlášen trvalý pobyt, vozidla uvedená v přípisu správního orgánu z 11. 12. 2020, kde je jako vlastník uvedena společnost LUKAS TRADING s. r. o., jsou ve vlastnictví této společnosti, jejímž jediným společníkem je syn žalobce, nicméně žalobce je zaměstnancem této společnosti a uvedená vozidla využívá v rámci své pracovní činnosti.
26. Žalobce také uvedl, že nemá důkaz o tom, že jeho předchozí právní zástupce JUDr. Kiršner skutečně doručil Stavebnímu úřadu doplnění námítky podjatosti ze dne 23. 10. 2019, přesto se nicméně domnívá, že o této námitce mělo být ze strany správního orgánu rozhodnuto.
27. Dále vyjádřil názor, že došel-li by soud k závěru, že na ploše SO 2 je možné parkovat pouze vozidla, která má žalobce ve svém vlastnictví, znamenalo by to, že by nebylo možné na zpevněné ploše SO 2 parkovat vozidla pořízená například formou operativního leasingu, služební vozidla, vozidla rodinných příslušníků a jiných návštěv. Podle žalobce správní orgány neprokázaly, že by na předmětné zpevněné ploše SO 2 parkovala vozidla, která žalobce buď nevlastní, nebo dlouhodobě neužívá, a to zejména k výkonu jeho pracovní činnosti.
28. Žalovaný poté stručně uvedl, že ve sporu se nejedná o to, že by na ploše SO 2 nemohly parkovat návštěvy žalobce, ale bylo podle něj zjištěno, že tam parkují nákladní vozidla různých podnikatelských subjektů.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

29. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). O věci usoudil následovně.
30. Soud předeseílá, že se případem zabýval již v minulosti, konkrétně v Původním rozsudku, kterým zrušil tehdy napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Z obsahu odůvodnění Původního rozsudku je však zřejmé, že nepřisvědčil důvodnosti všech tehdy žalobcem uplatněných žalobních námitek, z nichž některé dnes znovu opakuje. Protože podstata projednávané věci zůstala skutkově i právně shodná, dovolí si krajský soud v odůvodnění tohoto rozsudku z Původního rozsudku citovat či na některé jeho pasáže odkázat.

32. V bodě [32] Původního rozsudku krajský soud konstatoval: „Účel, pro který je možno stavbu SO 2 užívat je nutno hledat zejména v rozhodnutích stavebního úřadu, na základě nichž byla tato stavba umístěna, povolena a byl dán souhlas k jejímu užívání. Jak už je uvedeno shora, jednalo se v první řadě o územní rozhodnutí o umístění stavby, v němž bylo stanoveno, že: *„Stavby budou umístěny na pozemcích p.p.č. 407/2 a 2247/1 v kat. území Lomnice nad Popelkou v souladu se situačním výkresem.“* *„Za stavební pozemek se určuje část pozemku p.p.č. 407/2 k.ú. Lomnice nad Popelkou, která bude zastavěna vlastní stavbou, zpevněnými plochami a přístupovou komunikací.“* Již z takto formulovaného odůvodnění územního rozhodnutí vyplývá faktická i právní provázanost mezi zpevněnou plochou SO 2 a rodinným domem. Tyto závěry byly dále rozvedeny ve stavebním povolení. Jak již bylo řečeno shora, z průvodní zprávy ke stavbě SO 2 vyplynulo, že účelem stavby je zpevnění dvora, napojení rodinného domu na místní komunikaci a přístup do zahrady rodinného domu. Zejména lze však vycházet z obsahu samotného kolaudačního souhlasu pro stavbu zpevněné plochy SO 2. Stavba jako celek je v něm vymezena jako rodinný dům, předmětná zpevněná plocha SO 2 a další s nimi související stavby, jako například kabelové připojení, domovní kanalizace apod. Z takto formulovaného kolaudačního souhlasu tak nelze učinit jiný závěr, nežli ten, že pod „stavbu“, pro niž byl udělen předmětný kolaudační souhlas, se řadí rovněž zpevněná plocha SO 2. Účel užívání stavby pak byl zcela zřetelně vymezen dle ustanovení § 12 odst. 2 písm. f) vyhlášky č. 526/2006 Sb. jako: *„stavba pro bydlení – rodinný dům s 1 b.j.“*.
31. V návaznosti na to uzavřel, že využívání zpevněné plochy SO 2 musí sloužit ke stejnému účelu jako samotná stavba rodinného domu. Tedy k rodinnému bydlení a činnostem s ním spojeným, jež s ním bezprostředně souvisejí a je podmiňují. Dále vyslovil nesouhlas s názorem žalobce, že by zpevněná plocha SO 2 mohla sloužit k trvalému parkování jakýchkoliv motorových vozidel, tedy i motorových vozidel osob, které v rodinném domě nesdílejí společnou domácnost. A připojil názor, že je zcela nepřipustné, aby zpevněná plocha SO 2 sloužila například k trvalému parkování či pojezdu vozidel sloužících k podnikatelským účelům rodinných příslušníků žalobce.
32. Na uvedených právních závěrech neshledává krajský soud důvod cokoliv měnit, v podrobnostech odkazuje zejména na body [31] až [38] Původního rozsudku.
33. Důvodem, pro který rozhodnutí žalovaného zrušil, byla nutnost řádného zjištění skutkového stavu věci zejména ohledně toho, či vozidla na zpevněné ploše parkují a na základě jakého právního titulu.
34. Žalovaný po vrácení věci k dalšímu řízení zrušil (rozhodnutím ze dne 22. 7. 2020, č. j. KÚLK 54598/2020 OSŘ) prvoinstanční správní rozhodnutí a věc předal k dalšímu řízení znovu Stavebnímu úřadu. Ten dne 7. 12. 2020 zažádal o součinnost Městský úřad Semily, odbor dopravy. Konkrétně jej žádal o sdělení údajů týkajících se registračních značek osmi motorových vozidel, která byla zachycena na připojené fotodokumentaci (7 barevných fotografií – čl. 38a správního spisu) jak jsou zaparkovaná na ploše SO 2. Kdo a kdy tyto fotografie pořídil, není z obsahu správního spisu (a ani následně z obsahu

rozhodnutí obou správních orgánů) zřejmé. Na tuto žádost bylo odborem dopravy odpovězeno dne 11. 12. 2020, kdy byla všechna tato vozidla ztotožněna. Z těchto vozidel čtyři (nákladní automobily) provozovala společnost LUKAS TRADING s.r.o., jedno (nákladní automobil) provozovala společnost JET Logistic s.r.o., po jednom pak Hana Pekárková (osobní automobil), Radek Zrzavecký (nákladní automobil) a žalobce (vozidlo zvláštního určení).

35. Dále byla do správního spisu zařazena další fotografie a to již neztotožněných vozidel, na níž bylo vyznačeno datum pořízení 20. 12. 2020 (čl. 40 správního spisu). Kdo tuto fotografii pořídil, není z obsahu správního spisu (a ani následně z obsahu rozhodnutí obou správních orgánů) zřejmé. Teprve poté (3. 3. 2021) Stavební úřad oznámil účastníkům řízení, že v řízení pokračuje a současně jim dal možnost se dle § 36 odst. 3 správního řádu seznámit s obsahem správního spisu před vydáním rozhodnutí. Této možnosti žalobce využil a podal ve věci dne 22. 3. 2021.
36. Následně byla do správního spisu zařazena ještě jedna černobílá fotografie s neztotožněnými motorovými vozidly (čl. 44 správního spisu), na níž bylo vyznačeno datum pořízení 20. 12. 2020, ale opět není zřejmé, kdo ji pořídil. Pak již bylo vydáno prvoinstanční správní rozhodnutí.
37. Uvedený postup Stavebního úřadu, který následně žalovaný nikterak nedoplnil ani nekorigoval, nepovažuje krajský soud za řádné a úplné zjištění skutkového stavu věci ve smyslu § 3 správního řádu, jakož ani za dodržení závazného právního pokynu obsaženého v Původním rozsudku.
38. Předně – nejenže u shora uvedených fotografií, které byly založeny Stavebním úřadem do správního spisu, není zřejmé kým a za jakých okolností byly pořízeny, a u většiny z nich ani ke kterému okamžiku stav na odstavné ploše SO 2 zachycují, ony nebyly ani provedeny řádně jako důkaz listinou podle ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle něhož se o provedení důkazu listinou učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.
39. Tak ovšem Stavební úřad nepostupoval. Po vrácení věci k dalšímu řízení byly do správního spisu postupně zakládány v různých fázích tohoto řízení (před oznámením pokračování v řízení, poté co účastníci měli možnost seznámit se s podklady před vydáním rozhodnutí dle § 36 odst. 3 správního řádu) různé fotografie, aniž by bylo zřejmé, jak si je Stavební úřad obstaral a kdy byly vyhotoveny.
40. Toto neobjasňuje ani prvoinstanční správní rozhodnutí, zejména tento nedostatek vyniká u těch fotografií, na nichž byla zachycena motorová vozidla, která byla ztotožňována. Pokud se mělo jednat o fotodokumentaci pořízenou v roce 2018, jak by se snad bylo možno z obsahu odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí domnívat, pak takový postup by krajský soud shledal zcela nepřijatelným. Úkolem správního orgánu je zjistit skutkový stav v aktuální podobě, tedy v době, která se co nejvíce blíží okamžiku vydání správního rozhodnutí ve věci. Využívat na konci roku 2020 fotografie zachycující stav na odstavné ploše SO 2 v roce 2018 nepovažuje krajský soud za řádné splnění povinnosti uložené správním orgánům ustanovením § 3 správního řádu.
41. Žalovaný pak tyto nedostatky v procesním postupu Stavebního úřadu a ve zjištění

skutkového stavu Stavebnímu úřadu nejenže nevytkl, ale dokonce jeho počínání shledal zákonným. Přitom uvedené nedostatky nejenže nenapravil, ale ani se o to nesnažil. Pokud vyhodnocuje pořízenou fotodokumentaci (na str. 13 a 14 žalovaného rozhodnutí), pak opět není jasné, o jakou fotodokumentaci se má jednat, kdy a kým byla pořízena, ke kterému okamžiku zachycuje stav na odstavné ploše SO 2.

42. Tím, z jakého titulu se ztotožňovaná vozidla na místě nacházejí, se pak správní orgány nezabývaly vůbec, přestože i ke zjištění právních titulů k parkování vozidel je zdejší soud již v Původním rozsudku vybízel. Nekontaktovaly vlastníky, případně provozovatele, ztotožněných vozidel, za účelem zjištění, z jakého důvodu jsou jejich vozidla na ploše SO 2 zaparkována. Přitom doplnění dokazování v tomto směru se opravdu nabízelo.
43. Toto nedostatečné zjištění skutkového stavu věci dává žalobci možnost vznášet téměř neomezené množství námitek, kterými odůvodňuje přítomnost těch kterých motorových vozidel na odstavné ploše SO 2, které nelze bez dostatečně zjištěného skutkového stavu spolehlivě vyvrátit. Lze shrnout, že zásadě materiální pravdy zůstaly správní orgány obou stupňů hodně dlužny.
44. Z uvedených důvodů krajskému soudu nezbylo, než aby napadené rozhodnutí pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému ve smyslu ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. k dalšímu řízení. Současně zrušil i prvoinstanční správní rozhodnutí, protože vykazovalo stejné vady (78 odst. 3 s. ř. s.) a protože pro jejich odstranění bude třeba provést dokazování podstatně většího rozsahu, než k jakému přistoupil Stavební úřad po Původním rozsudku (k tomu ještě v podrobnostech níže). Právními závěry krajského soudu obsaženými v tomto rozsudku jsou právní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
45. V dalším řízení předně Stavební úřad bude zjišťovat aktuální skutkový stav posuzované věci, v zásadě tedy již nebude na místě pracovat s fotodokumentací zachycující stav v předchozí době. Krajský soud vidí jako nezbytné, aby Stavební úřad monitoroval stav na odstavné ploše SO 2 ohledně parkování či pojezdu motorových vozidel v delším časovém úseku, rozhodně po dobu několika pracovních, ale i nepracovních dnů. Pak provede ztotožnění na odstavné ploše SO 2 parkovaných motorových vozidel, včetně zjištění, zda se jedná o vozidla osobní, nákladní či jiná. Pokud bude o tomto stavu pořizována fotodokumentace či jiný videomateriál, musí být zřejmé, která úřední osoba jej pořídila a také kdy k jejich pořízení došlo. Pořízené důkazy je pak nutno provést v souladu s příslušnými ustanoveními správního řádu. Ke zjištění důvodu z jakého vozidla parkují na ploše SO 2 můžou správní orgány využít např. rovněž výsledky vlastníků, případně provozovatelů ztotožněných vozidel. Ke zjištění skutkového stavu se nabízí rovněž provedení důkazu svědeckými výpověďmi osob bydlících v dané lokalitě. Nezbytným se rovněž jeví zjištění okruhu osob žijících ve společné domácnosti se žalobcem v jeho rodinném domě.
46. Krajský soud ještě dodává, že si Stavební úřad bude muset po vrácení věci k dalšímu řízení rovněž vyjasnit, zda osoby zúčastněné na řízení (manželé H.) jsou účastníky tohoto správního řízení, a pokud ano, z jakého právního důvodu. Z obsahu správního spisu krajský soud dovodil, že s nimi Stavební úřad po vrácení věci na základě Původního rozsudku jako s účastníky tohoto řízení jednal, proč by jim totiž (nebo jejich zástupci) jinak doručoval Oznámení o pokračování v řízení včetně výzvy dle § 36 odst. 3 správního řádu nebo prvoinstanční rozhodnutí. Stejně postupoval i žalovaný. Z toho

důvodu oslovil tyto osoby ve smyslu § 34 s. ř. s. rovněž krajský soud coby potencionální osoby zúčastněné na řízení. Považuje však za nutné, aby se stanovením okruhu účastníků tohoto typu řízení Stavební úřad v dalším řízení znovu zabýval. Mimo jiné bude mít odpověď na tuto otázku vliv na to, zda v případě výsledku manželů H. se bude jednat o výslech účastníků řízení nebo o výslech svědků.

47. Samozřejmě, Stavební úřad může provést za účelem zjištění řádného a úplného skutkového stavu věci rovněž jakýkoliv jiný důkaz, který bude považovat za vhodný. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci pak provede opětovné právní hodnocení.
48. Bez ohledu na shora uvedeného závěry se krajský soud vyjádří ještě k důvodnosti zbývajících žalobních námitek.
49. Z obsahu správního spisu plyne, že dne 15. 10. 2019 hodlal vznést tehdejší zástupce žalobce JUDr. Kiršner jeho jménem blanketní námitku podjatosti, která zněla: „*Ve výše označené věci vznáší tímto účastník řízení námitku podjatosti nadepsaného správního orgánu.*“ Adresátem této písemnosti měl být Městský úřad Lomnice nad Popelkou, odbor správní, oddělení stavebního úřadu. Stejnopis tohoto podání založený ve správním však není zástupcem žalobce (ani žalobcem) podepsán. Na nepodepsané podání se však hledí, jakoby vůbec nebylo učiněno. Je tedy otázkou, zda-li byla tato námitka podjatosti vůbec vznesena.
50. Bez ohledu na to - Městský úřad Lomnice nad Popelkou reagoval na uvedené podání výzvou ze dne 21. 10. 2019, doručenou téhož dne zástupci žalobce, v níž ho upozornil na obecnost námítky, byl vyzván ve stanovené lhůtě k její konkretizaci a byl poučen o případných následcích nedoplnění odůvodnění podané námítky. Žalovaný tvrdí, že žádná odpověď na tuto výzvu mu nebyla nikdy doručena. Žalobce sice tvrdí, že námitku doplnil podáním dne 23. 10. 2019, nicméně nepředložil doposud důkaz o tom, že toto doplnění námítky správnímu orgánu skutečně doručil. K tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2018 č. j. 6 As 75/2018-83, „*předložit k rozhodnutí nadřízenému dle § 14 odst. 2 správního řádu je tedy třeba takovou námitku účastníka řízení, z jejíž formulace vyplývá, že se jedná o námitku podjatosti úředních osob či osoby, je alespoň rámcově odůvodněná a její důvody nejsou zjevně nesrozumitelné či nesmyslné.*“ A k tomu dále v rozsudku téhož soudu ze dne 4. 7. 2019 č. j. 9 As 70/2019-34, „*Nikoliv každá námitka podjatosti je bez dalšího způsobilá zpochybnit nepodjatost rozhodujících úředních osob a ve zcela výjimečných případech nikoliv každá námitka je dokonce způsobilá vyvolat postup podle § 14 odst. 3 správního řádu. Pokud však oprávněná úřední osoba vyhodnotí podanou námitku jako na první pohled nedůvodnou a nepředloží ji k rozhodnutí svému představenému, nese riziko, že podjatost bude nakonec shledána v rámci opravných prostředků proti rozhodnutí ve věci samé, včetně řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí. Účastníkovi řízení totiž přirozeně zůstává zachováno právo námitku podjatosti rozhodujících úředních osob uplatnit i v rámci opravných prostředků proti meritornímu rozhodnutí.*“ Správní orgány tak postupovaly správně, pokud se podanou neodůvodněnou námitkou věcně nezabývaly. Tato žalobní námitka tak není důvodná.
51. Pokud jde o námitku žalobce spojenou s výkladem § 2 odst. 1 písm. a) bod 2. vyhlášky č. 501/2006 Sb., pak krajský soud přisvědčuje názoru žalovaného, že stavbu pro bydlení lze užívat pouze k účelu vymezenému v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nelze ji tak v mezích plochy menší než polovina

podlahové plochy užívat k libovolnému účelu. Rovněž tuto námitku tak důvodnou neshledal.

52. Stejně tak jako tvrzení žalobce, že možnost parkování jakýchkoliv vozidel na odstavné ploše SO 2 umožňuje Územní plán Lomnice nad Popelkou, v němž je odstavná plocha SO 2 vymezena jako funkční plocha „Plochy bydlení – bydlení městské individuální“. Hlavním využitím nemovitostí v této kategorii je bydlení v rodinných domech, tudíž je pochopitelné, že jako přípustné využití dané plochy musí být zakotvena i možnost výstavby dopravní infrastruktury, bez které se zástavba rodinných domů přirozeně neobejde. Tato dopravní infrastruktura zcela zjevně má sloužit zejména k obsluhování rodinných domů. Z toho nicméně nelze dovozovat, že plochu SO 2 lze užívat k trvalému parkování jakýchkoliv motorových vozidel, včetně nákladních.

V. Náklady řízení

53. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
54. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto má nárok na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Ty specifikoval v podání ze dne 7. 9. 2022.
55. Krajský soud ověřil správnost a důvodnost požadovaných nákladů z obsahu soudního spisu. Některé z účtovaných nákladů řízení shledal důvodnými, některé nikoliv (k tomu v podrobnostech níže).
56. Mezi náklady soudního řízení na straně žalobce patří nepochybně zaplacený soudní poplatek. Z obsahu soudního spisu plyne, že ten žalobce zaplatil ve výši **3 000 Kč**.
57. Z obsahu soudního spisu dále plyne, že zástupce navrhovatelů učinil ve věci 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsí žaloby, účast při jednání soudu dne 30. 8. 2022) po 3 100 Kč/úkon (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 citované vyhlášky). Rovněž má právo na náhradu režijních paušálů za 3 úkony právní služby po 300 Kč. Zástupce žalobce netvrdil ani neosvědčil, že by byl registrován jako plátce DPH. Odměna za právní zastoupení tak činí **10 200 Kč**.
58. Celkem tedy činí důvodně vynaložené náklady řízení na straně žalobce **13 200 Kč**.
59. A nyní k účtovaným nákladům řízení, které krajský soud důvodnými neshledal.
60. Zástupce žalobce účtoval odměnu a náhradu hotových výdajů rovněž za úkony právní služby - čtyři právní porady s klientem ve dnech 15. 11. 2021, 16. 3. 2022, 2. 8. 2022 a 26. 8. 2022. Ustanovení § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu definuje jako úkon právní služby pouze poradou s klientem přesahující jednu hodinu. Z vyúčtování zástupce žalobce neplyne, že by shora uvedené porady s klientem měly trvat přes jednu hodinu, ani že se vůbec uskutečnily, protože tyto skutečnosti zástupce žalobce nikterak nedoložil.
61. Krajský soud nemohl straně žalující přiznat ani účtované náklady jízdného za cestu zástupce žalobce na jednání soudu a zpět. Ten totiž nedoložil podklady, ze kterých by bylo možno jím tvrzenou spotřebu pohonných hmot ověřit (předložil toliko kopii přední strany technického průkazu vozidla, která údaje potřebné k ověření těchto skutečností neobsahuje).
62. Na základě shora uvedeného krajský soud závázal výrokem II. žalovaného povinností žalobci shora prokázané a specifikované náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).
63. Pokud jde o výrok III. týkající se problematiky nákladů řízení osob zúčastněných na řízení, pak pro jejich přiznání krajský soud neshledal důvody ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s., osoby zúčastněné na řízení se ostatně náhrady nákladů řízení ani nedomáhaly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 31. srpna 2022

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu